

יאנוש קורצ'אק
اسرائيل تقرا كورتنشاك

הגיעה לפרקה

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים ו', עמ' 21-18
תרגום: אורי אורלב

אם למישהו אין מזל, אין לו מזל אף פעם ובשום מקום.

אם למישהו אין מזל, אין לו מזל לא ביום ולא בלילה, ואפילו במסתו.

כו...כו.

הנה חלמתי חלום. לא בקשתי לחלם את החלום הזה, ולא בקשתי שום דבר. ואם כבר, לפחות איזה חלום נעים, או משהו...

חלמתי שאני יוצא מדירתי.

- לאן זה? – שואלת אמא'לה

- לטייל – אני אומר

- מה את אומרת בשעה כזאת? – שואלת אמא'לה. – בלי משררתת? – היא שואלת.

- מה זה: בלי משררתת? מה זאת אומרת? – אני מגיב בתדהמה.

- אסור לך לשכח מה מעמדה של עלמה שהגיעה לפרקה, והאנשים נתחילו להתלחש...

- מי נתחיל להתלחש? מי היא העלמה שהגיעה לפרקה? – תדהמתי הולכת וגוברת

- את... את העלמה שהגיעה לפרקה

- אני?

- את!

סקרתי את עצמי וזעה קרה כסתה את מצחי. אני לבוש בשמלה ארצה המגיעה עד לרצפה. אני רוצה לנשם לרוחה: חונק אותי המחוד. אני רוצה לגעת במצחי, אצבעותי שוקעות ברעמת שער. מה זה לעזאזל?

- לא רוצה להיות עלמה שהגיעה לפרקה – אני צועק קרוב לבכי.

- אבל זוהי עבדה – אומרת אמא'לה.

- אבל אמא, האם אמא לא מבינה שאין בכך שמץ של הגיון?

- מחמל נפשי, גם אני הייתי מעדיפה שזה יהיה אחרת.

- לא אוכל להסכים לך בשום פנים ואופן.

- אמא עשתה בידה תנועה הססנית של כניעה או ותור ואמרה:

- תפקידי האשה הם נעלים ונשגבים.

- כל זה נפה מאוד, אבל זה כלל וכלל לא נוגע לי

- הכל עגנו של הרגל, קינרתי, ואני יודעת שלא תעשי לי בושות ולא תוריד אותי

בהתנהגותך ביגון שאולה. ועכשו אני מרשה לך לרדת לחצי שעה, עד שיחשיך. מריאנה! לכי לטייל עם העלמה.

מריאנה התעטפה בצעיף וכששמערהבלת מחשבות סותרות ממלאת את ראשי יצאתי לחדר המדרגות.

באמצע הקומה תפסתי את מריאנה במתניה ונשקתי אותה על פיה.

- מה את עושה, עלמתי? – מתפלאת מריאנה.

ואני הורדתי את ההינמה על עיני מפני שלא רציתי שתבחין בדמעותי: אם כן, זה נכון? אם כן,

אני... אני... אני... באמת עלמה שהגיעה לפרקה".

הרי זה נורא! ממש זועה! פשע!

אנחנו יוצאים לרחוב.

י.א.א. קורצ'אק קורצ'אק
اسرائيل تقرا كورتنشاك

הגברים הם די מעגנינים. הנה זה למשל, שחלף על פנינו. הסתובבתי אחריו וגם הוא הסתובב ובה אחריו.

- מריאנה – אני אומר בחרדה – מה יהיה, הוא יתחיל אתנו? אנחנו אבודות!
- לא צריך להסתפל אחריהם – אומרת הנערה.
- אנחנו נמלטים מן הרחוב לשער הכניסה, הביתה, לאמא'לה.
- מה קרה?
- איזה ברנש רצה להתחיל אתנו.
- יקירתי, איך את מדברת. מי בכלל אומר: ברנש. צריך להגיד: מנגל.
- כן בדיוק, מנגל!
- מפני שהעלמה הסתובבה אחריו – אומרת מריאנה.
- יקירתי! אמא'לה פקרה את אצבעותיה. – כמה שאת פזיזה: היית עלולה להסתבך והיית אבודה.
- אבודה לנצח נצחים! – אני אומר.
- ללא דרך חזרה.
- אחת ולתמיד – אני מוסיף.
- להבא תצאי רק בחברתי.
- כן, רק אתך, יקירתי.
- רק אתי. מחר בבקר גלף לדודה סוזנה ולתופרת.
- לתופרת?
- כמובן, הרי את עלמה שהגיעה לפרקה.
- אה, כן... כן... נכון.
- ולמחרת לפני הצהריים הייתי עם אמא'לה אצל התופרת ואצל דודה סוזנה.
- התחלתי עניים שאתם, הגברים, אין לכם כל משג עליהם.
- אסור היה לי לומר: "לכל הרוחות", או: אמא, אל תבלבלי לי את המוח", או: "מינלדת", או "פשיבישבסקי", או "אהבה", שום דבר... ושום דבר...
- נאסר עלי לחיך, או להניד בראשי, או לצאת לרחוב, או לפתח בשיחה, או לקחת לבית קפה לקרא עתונים או לשחק ביליארד, בקצור לא כלום...
- נאסר עלי לדבר עם אנשים, ואמא'לה הקצתה לי שתי ידידות שאתן היה לי מתר לגווע לאט לאט משעמום, או כפי שאמא'לה אמרה: לעשות חיים.
- נאלצתי לקחת לפילהרמוניה לקונצרטים ולטל ביום ראשון בשדרות, בעינים משפלות, להסמיק, לנעל נעלים צרות, לנגן בפסנתר, לקרא צרפתית ולקחת לתופרת – ואף פוסית של וודקה בבאר האמריקני. ממש יאוש.
- והלכתי לבקר את הדודות והייתי כל כך צנוע עד שלפעמים התחכמו מעיי. אתם, הגברים, אין לכם שום משג מה זה היה בשבילי – הבקורים הללו אצל הדודות – ואף לא משחק אחד של וינט – ואף ביליארד אחד ואף לא פוסית לרפואה.

י.א.א. קורצ'אק קורצ'אק
 اسرائيل تقرا كورتشاك

ואמא'לה אומרת :

"עור הפנים".

אין לכם משג מה זה – עור הפנים. לאאאאא, זה משהו נורא.

"עור הפנים, אף, עינים, אזנים, שפתיים, גדים, מתננים, שער"; כל אלה היו נושאי השיחה אצל הדודות.

- את נראית היום נהדר. אתמול נראית טוב. הלואי שגם מחר תראי טוב. בואי אתן לך נשיקה: כמה שאף נראית לפה.

- והדודות לקקו... לקקו אותי... וקלקלו לי את עור הפנים. בחנו אותי, תקנו את תסרקתי, את החזיה, את החגורה, את העינים, האף, הכל.

ואני?

אם זה היה בהקיצ הייתי משתולל. אני אומר לכם בכל הפנות ובלי כל הגזמה: הייתי משתולל ונושך את אמא'לה, את התופרת, את עור הפנים, את הדודות, הייתי נושך את כלם.

אמא'לה – אני אומר – האם זה מה שיש, לעזאזל, כל החיים?

- יקירתי, את תתרגלי

- אבל אני לא יכול להתרגל, ואני לא רוצה להתרגל. אם אמא מבקשת להחזיק אותי בבלוב, לשם מה למדו אותי לקרא – אולי היו צריכים לתת לי משהו כזה שימלא לי את הזמן בבית.

- יקירתי, יש לך פסנתר.

- אני שונא מוסיקה, אני יורק על המוסיקה, אני רוצה לשחק ביליארד.

- ילדתי היקרה, על מה את מדברת?

- אני רוצה לשתות וודקה, לעשן סיגריות, לנסע לאוניברסיטה, לגזר את שערוני ושיהיה לי ילד.

אמא'לה לא התעלפה.

- אני מודיע לך, אמא, שמהיום אשיב כל הזמן על כל השאלות של הדודות במלה אחת: "מילדת". וגמרנו.

אמא'לה התעלפה. אני פראצתי בבכי, אמא'לה פקחה את עיניה וצעקה:

-- עור הפנים!

כל גופי התפסה זעה קרה והתעוררתי.

